

Trenne

Helt nya och wackra

W i s d r

Den Första:

Om Benrangers Riddaren.

Den Andra:

Då jag först på kärlek tänkte ic.

Den Tredje:

När mig Himlen gaf et hjerta, ic.

Alla Tre kunna sjungas under sina egna bes-
 tagliga Melodier.

 Jönköpings, 1808.

Tryckte i Lundströmska Tryckeriet,

efter tryckta exemplar.

Den Första:

En Krigsman så bald och en Frö-
ken så grann, De suto tilhop i det
gröna; De sågo med ömma begär på
hwarann; Alonzo den tappre, så kallades
han, Och hon, Imogine den sköna.

2. "Ack!" suckade han, då i morgon
jag går I främmande länder att strida,
Spart vinner för mig mer ej saknadens
tår! En rikare friares helning du får,
Och han får mitt rum wid din sida.

3. "Tyst, grymme! tyst, grymme!" var
Imogines svar. Och uphör att orätt
mig göra! Den heliga Jungfrun till
wittne jag tar, Att, lefwer du, döer du,
min hand, mina dar. Blott dig, eller
ingen, tilhöra."

4. "Om nånsin begärets och fåfän-
gans bud Mig från min Alonzo förle-
der, Mitt högmöd, min falskhet, dem
sträffe då Gud! Din wålnad hos mig,
i min brudliga stånd, Då sätte sig, för-
dre tillbaka sin brud, Och rycke i graf-
wen mig neder!"

5. Den tappre sig slet från den sköna
gråt, Och drog till de heliga landen;
Men

Men knappt årets tider följt solhvarf.
wer åt, Så kom en Baron, uti glän-
sande står, Och böd åt Imogine handen.

6. Hans skänker, hans guld, hans för-
ledande skick, Snart kommo des eders
att wackla. Han störde des hjerna, han
tjuste des blick, Des flygtiga hjerta i
snaran han fick, Och snart tändes bröl-
lorets fackla.

7. Och nu hade presten wälsignat
wårt war, Re'n dracks ur det guldpryd-
da hornet, Och bordet sitt öfwerflöd
swigtande bar, Och löjen och skämt gafs
wo lif åt en hwar, När, tolfflaget då,
nar från torner.

8. Då, hos Imogine, först med håp-
nad blef spord En främmande sitta o-
buden. Ordrlig han satt, utan lif, utan
ord, Hans ögon ej wändes kring gäster
och bord, Han hade dem spända på
bruden.

9. Hans hjälmhatt war sluten, gigan-
tisk hans längd, Hans rustning war
swartgrå, som jorden. All fröjd, wid
hans syn, är ut högtiden trängd, Och
blå brinner lågan från lampornas
mångd, Och hundarna fly under borden.

10. Med tystnad och tysning en hwar
honom ser. Af sträck sitta gästerna ste-
la. Till slut sade bruden med bårwan:
"jag ber: Säll, tappre Herr Riddare!

Storm

Stormhatten ner, Och wårdes wälsäg-
naden dela!"

11. Hon tystnar, och Riddarn, som
bruden betalt, Låt hjelmen från hufwu-
det falla; Men Gud! hwilken syn! hwad
sörfärlig gestalt! Hwad ord måla håp-
nan, som rår öfwer alt: En dödsfalle
wisas för alla!

12. Och opp sprungo alla med sträck-
fulla rop, och fasa och wämjelse kände.
Af rysliga maskar en slingrande hop
Kröp ut och Kröp in genom tinningens
grop, När spöket till bruden sig wände:

13. "Se opp, kån Alonzo!" war wäl-
nadens ljud, "Sörråderska! mins dina eders!
Ditt högmood, din falskhet, dem straffar
nu Gud! Min wälnad hos dig, i din
brudliga skrud, Nu sitter och fordrar
ilbaka sin brud, Och rycker i graswen
sig neder."

14. Sin arm kring den håpna nu lin-
nade han; Sörgåfres des jemmer man
örde! Och fort, med sitt rof, genom
orden förswan. Ej någonfin åter man
Imogine fann, Ej spöket, som henne
fortförde.

15. Snart dödde Baronen, och altsen
hans flott Stått öde i långliga tider;
Ly sagorna säga, att Imogines lott är
er, att, till ewiga straff för sitt brott,
legråta det öde hon lider.

16. Swart

16. Swart är fyra gånger hon syns
der igen, När midnatten spånt sma win-
gar; Med bröllopsbrut skred hon då
wisar sig än, Och skrifer, när Benran-
gels-riddarn, i den, Kring dånande
golf henne swingar.

17. Kring dem dansa spöken med rys-
liga skäl, Som blod utur dödsfallar
dricka, Och stöta tilhops hwar sin mult-
nade bål, Och tjuta: Alongo den tapp-
re, din skäl! Och skäl för din trolösa
flicka!

Den Andra:

Då jag först på kärlek tänkte, War
det wisserligen dig, Swilken jag mit
hjerta skänkte, Dersör glöm du aldrig mig
Som ifrån de yngre åren Ålskat dig med
all trohet, Och beständigt följt de spåren
Som min bästa wän wäl wet.

2. Skal du kunna mig förglömma? Det
jag likwäl aldrig tror? Skal mit hjerta al-
tid gömma Swad du med mig fordom swor,
Då du sade jag skal blifwa Trogen, det skal
bli min lag, Jag skal dig ej öfswergiswa
Sör'n jag lägges ned i graf.

3 Swad kan uppå denna jorden Mera
mig förnöja än De förtroligaste orden,
Som

Som du sade Bästa Wän: Att mig aldrig
wilja swika; Jag är säker deruppå,
Swart wi skal i werlden wika Skal
wår kärlek faster stå.

4. Men om du nu öfswergiswer Denna
trål, som har dig fäst, Då skall alt
hwad som jag skrifwer Wittna att jag
trogen är, Alle suckar som utgjutas I
från detta klånda bröst, Och skall mi-
na dagar slutas Blott för din skull utan
tröst.

5. Bästa wän och enda hjerta Låt ej
lustan föra dig Till det som mig kunde
smårta Medan du är skild från mig;
Utan låt mig alltid finna Att jag har en
trogen wän, Då jag till den dag kan
hinna Att dig åter få igen.

6. Fast du långt ifrån mig farit Har
jag dig likwäl ej glömt Utan hwar som
hålst jag warit Har jag för dig suckat ömt.
Ingen dag, nej, ingen timma Skall gå
med mindre än Jag mig lifligt skall
påminna Att jag har en trogen wän.

7. Adieu min wän lef alla dagar Nöjd
och lycklig utan mått, Låt ej någon kunna
draga Dig från den som wil dig godt.
Det är endast jag som önskar Dig alt
hwad som önskas kan, Att du måtte ewigt
grönska I de sälla glädjens land.

8. Särmed slutar jag min Wisa Och
dig bjuder nu farwål; Sär med skall jag
dig

dig bewisa Alt iag med båd Kropp och
sjål Til min sista stund förblifwer Dig en
oupphörlig wån, Till dess jorden mig
omgitwer Och jag måste skiljas hän.

Den Tredje:

När mig Himlen gaf ett hjerta,
Swarför gaf han det så känslö-
fullt och ömt? Blott till idel sorg och
smärta, War det ock för ewigt dömt.
Tårar, som mitt öra gjuter Och de
suckar bröstet drar, Är den enda ro jag
njuter, Och den enda tröst jag har.

2. Du som glada dagar delar Med en
wån, som himlen walt åt dig, Kän hwad
detta hjerta felar, Och beklaga sedan mig.
Tårar, oro qual och plågor, Sölja tått
i mina spår, Och för den jag alt will
wåga, Jag ej mera återfår.

3. Skuggan uti våra dalar, Ljus
luft och Lårkans ljuswa morgon-sång,
Intet, intet mig hugswalar: Dagen gör
mig mycket lång. Turtur. Dufwan då
hon klagar öfwer en förlorad wån, Är
det enda mig behagar, Ty jag känner
mig igen.

